

нало минало...

Тъй бе загинал светът на древните под удара на придошлите пресни и сурови сили на алани, готи, хуни, българи. Тъй жълтите от Изток щяха да залееят с рушителната си мощ скъпоценния блясък на един свят, който нямаше да остави помен от себе си, ако не намереше в себе си скрити, живителни сили, за пречистване и пресътворяване...

Не идеше ли времето на Светия Дух, както бе предрекъл абат Иоаким?

Може би император Анри бе последният рицар...

Може би император Иоан Асен бе последния мистик.

И този нов свят се раждаше сред гърченията на смутената на родна душа, която изживяваше в крайности, стигащи до безумие, преждането на вечно будната си жизненост.

Петър спря на моста, загледа се по посока на един дрипав монах, който ръкомахаше край главния вход на църквата „Св.Четиридесет мъченици“, събирайки около себе си огромна тълпа, която се притискаше от всички страни, за да чуе проповедта му. Изцъклените му очи бяха изпълнени с грозни видения, които той предаваше на изтръпналите, занемели люде, с широки заканителни движения.

- Сред вечен огън ще гори в пъкъла немилостивият богаташ! Сред змии и гущери ще лежи безсърдечният, с воденични камъни на гърба ще изкачва страшни баири лъжецът, а крадци и измамници ще стоят закопани до пояс в земата... Демоните ще танцуват наоколо им и ще бодат очите им с нажежени игли... Тежко ви, грешници! Меките губери, свилените килими ще ви бъдат заменени с храсти и тръни! Златните чаши с вино не ще се докосват до устата ви, които ще пресъхват за капка вода, когато ви потопят в огнената река... Аз виждам как тя клокочи и кипи, чувам писъка на тия, които са паднали в нея, когато са минавали по пътя за рая... Този, който на тоя свят е господарувал в леност и безделие, на оня свят ще